

Darwin

Tinc un amic que em mira amb ulls de Darwin.

Espera un gir mental en el meu cor,

que les aus migratòries canviïn

de rumb perquè intueixen un món nou

que el passat amagava amb gelosia.

L'amic que em mira amb ulls huracanats

està segur de la seva requesta.

L'empara el gota a gota del desig,

minuts que en el record es tornen segles,

saliva que a la boca es fa rellotge.

Quan la metamorfosi sigui un cant

i un raig de llum em mudí de vorera,

vol ser el primer. Se'm follarà amb amor

perquè l'amor ja hi és, em diu, callat,

amb cada nou missatge aparentment

sense importància. I, a mi, m'agrada.

M'agrada aquesta reserva infinita

de plaer que m'espera en un armari

potser encara per fer, o desmuntat

en un prestatge d'un gran magatzem

(passadís número sis, lleixa nou)

en un polígon a punt d'existir

en un imaginari pla urbanístic

que la tardor ejacula sobre meu.

M'agrada ser un estel al firmament,
una promesa de molsa als sembrats,
un caramel secret per a nens grans.

M'agrada ser un gelat de gust etern
per a l'estiu de la seva mirada.

Vol ser el primer. S'afillarà els meus nens,
cuinarà per a tots, inclosa ella,
a qui s'estima com ara jo a ell,
sense desig, s'entén, sense lascívia.

De moment diu que no hauré de fer res,
que hauré de ser, només, allà, amb nosaltres,
amb ell i jo, mirant com regalima
el somni pel present porós, antic.

Només hauré d'existir, respirar
l'aire netíssim del nou univers
acabat d'emergir del fons dels segles,
que habitava dins meu i no ho sabia.

No hauré de fer res més. Vol ser el primer.

Només he de tancar els ulls, de la resta
se n'encarrega la seva memòria
que abans, golafre, ja ha viscut aquí
però no recordava el meu sabor,
el mapa ardent de cicatrius i pigues,
la manera que tinc de tancar els ulls,
aquest gràcies per haver vingut
que queda imprès a l'edredó fictici.